

вина изъ нихъ оставатъ своя та църковь, приком то были поставени, и влчатсе отъ мѣсто на мѣсто, кое то е все еднакво съ перкото но, зѣда не бѣде веке впредъ тако безчиніе, должны са мѣрскіи лица да не прѣиматъ таквы попоки и дѣяконы на никаква църковна слѣжба: а епископи должны са да не хиротонисѣватъ више потреба. А оныя (сѣщенницы), кои то оставили своя та църковь, гдѣ то се полѣватъ таквѣи, има (епископъ) власть да ги фаца и да ги наказѣва. И тѣа сѣщенницы ако не шатъ да се врататъ пакъ кодъ свои те църкви и до смерть да слѣжатъ въ нихъ по порѣдка та си, обаче за това трѣѣва да выдатъ порѣчницы честнѣи лица, тогава на таквы (понеже не слѣшатсе) да имъ се земе сѣщенническѣи чинъ: а више потреба отнюдъ да се не хиротонисѣватъ сѣщеннослѣжители: заю то мнозина вѣгатъ отъ войнска слѣжба, хиротонисѣватсе и прѣиматсе въ клиросъ, заради това скоро ще да се опредѣли чрезъ указъ ихъно то число.

Кд. сѣщенникъ, или дѣяконъ, кого то архіерей разпопилъ или раздѣаконилъ заради вышесказанно то или заради нѣкое дрѣго престѣпленіе, ако да отиде по мѣрѣ (сѣтъ) въ